

Ἐγέννησεν ἀλαλαγμὸν εἰς τὴν Β'. πράξιν ἡ Κόρη τοῦ Τυρπανιστοῦ ἐξελθοῦσα ὡς νύμφη. Τὸ ἐκ βαρυτιμωτάτου βελούδου καὶ λευκοῦ μεταξώτου ὑπὸ ζώνας ἀνθέων λεμονιάς φόρεμά της, ἀποκαλύπτει ἀβροχυμένους κόλπους ὑπὸ τόσον ἀφελῇ φυσιογνωμίαν. ἐγέννησε καταιγίδα ὀρμῶν καὶ βλεμματῶν εἰς τὴν Πλατεῖαν.

ΒΟΥΛΗ

Σάββατον, 27 Φεβρουαρίου.

Πρόκειται περὶ τῆς συνήθους συμπληρώσεως τοῦ ὀριστικοῦ πλέον προεδρείου, πράγματος ἄλλως ἐνδιαφέροντος τόσον τοὺς ἀναγνώστας, ὅσον καὶ ἐμέ· ἀλλ' ἐννοῶ νὰ μὴ διακώψω τὴν σειρὰν τῶν ἐντυπώσεων μου καὶ ὑπὸ τοιαύτην πρόθεσιν ἡ ἐναρκῆς τῆς συνεδριάσεως μὲ εὖρε καὶ σήμερον εἰς τὴν θέσιν μου.

Ἀληθῶς ὅλη ἡ Βουλὴ ἐκατάλαβε ὅτι ἔχει νὰ κάμῃ πλέον μὲ τὸν πρόεδρόν της. Τάξις εἰς ὅλα καὶ αὐστηρότης δι' ὅλους· ἰδοὺ ὁ ὀριστικός της πρόεδρος.

Καὶ ἐν ἄκρον ἄκρον αὐστηρότητος. Γνωστὸν ὅτι τὸ ὠραῖον φύλον — κύριε ΠΖ. — ὅπως παντοῦ, καὶ εἰς τὴν Βουλὴν ἔχει τὰς προτιμήσεις του, ἀλλ' ὁ Δράκων θυρωρὸς δὲν ἐννοεῖ νὰ κάμῃ διάκρισιν ἐν τῇ πρώτῃ θέρμῃ τοῦ ζήλου του.

— Κυρία τὸ εἰσιτήριόν σας.

— !!!... εἴμαι κυρία.

— Ποῦ τὸ ξέρω γώ· δὲν τὰκούω αὐτά.

Ὁ Κουμουνδοῦρος σηκώνεται μουνδιασμένος καὶ ὑποβάλλει διὰ τελευταίαν φοράν τὴν τελευταίαν του παράκλησιν εἰς τὴν Βουλὴν, νὰ συστηθῇ ἀμέσως ἐπιτροπὴ διὰ τὰ βελενδζικά, ἐπεὶ δὲ ὁ ἄνθρωπος δὲν θέλει νὰ διασῶρηται ἡ ὑπόληψις τοῦ **Ἑθνους** ἀδίκως, γιὰ ἓνα τόσο μικρὸ πρᾶγμα, τὸ ὅποιον τὸ πολὺ, πολὺ νὰ ἐκόστισε καμμιὰ **Κασταριώτισσα** καὶ μερικὰ συντροφικὰ φαγοπότια.

Δὲν εἰξεύρω ὅμως ἂν ἦτο σύμφωνος καὶ ὁ Σωτηρόπουλος, διότι τὸν εἶδα μετὰ πόνου κινουῖντα τὴν κεφαλὴν.

Ἐχομεν τὰ πρῶτα παράπονα ἐναντίον τοῦ νέου προέδρου· διὰ τῆς αὐστηρότητός του ἐχάσαμεν ἀπὸ τὴν αἵθουσαν τῆς Βουλῆς δύο ἐνδιαφερόμενους παρουσίας μὴ βουλευτῶν, τοῦ **Ρόκου** μας καὶ τοῦ **Ἀχιλλέως** μας.

Τέλος—παρ' ὀλίγον νὰ λησμονήσω—ἐξελέγησαν καὶ ἀντιπρόεδροι οἱ κκ. Χ. Κανελλόπουλος καὶ Ν. Νομικός (ἐπαναληφθησομένης τῆς ἐκλογῆς διὰ τὸν τρίτον) καὶ γραμματεῖς οἱ Πήλικας, Χατζῆ-Παναγιώτης, Κοκέβης καὶ Μάνδαλος.

Δευτέρω — 1 Μαρτίου.

Μὲ ὅλας τὰς ἀπαγορεύσεις τοῦ Προέδρου διὰ τοὺς μὴ

κεῖνον ἐκεῖ· εἶνε δική μου.

— Νὰ μιὰ πεντάρα! Καὶ ἐπάφλασε τὴν τεταμένην παλάμην του εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ αἰτοῦντος. Οἱ δύο διαφερόμενοι ἦλθον τότε εἰς χεῖρας, τσακνόνται ἀπὸ τὰ μαλλιά, τρέχουν οἱ ὑπηρέται πρὸς διαχώρισιν αὐτῶν, τῶν πελατῶν τοῦ καφεψείου ποδοκροτούντων θορυβωδῶς.

Τέλος ἐπανῆλθε ἡ ἡσυχία καὶ ἤρξαντο γενικῶς αἱ πολιτικαὶ συζητήσεις.

— Αὐτὰ εἶνε ποῦ μάς χαλοῦν, καὶ θὰ ρᾶμε καμμιὰ ὥρα τὸ κεφάλι μας, ἔλεγε σπουδαρχίδης πρὸς ἕτερον.

— Εἶσαι μουρμούρας, τίποτα δὲν σ' ἀρέσει, τίποτα δὲν πιστεύεις, ἀπήντησεν ὁ ἄλλος.

— Μὰ δὲν διαβάξεις, ἀδελφὲ, νὰ 'δῃς εἶνε πράγματα γιὰ νὰ γράφονται; Ἀκουσε. «Χαρῆς εὐαγγελία» Ἑλληνες χαίρετε. Ὁ Θεὸς, ὁ εὐλογήσας πάντοτε τὰ ἑλληνικὰ ὅπλα ἔσπεψε καὶ πάλιν αὐτὰ δι' ἀμαράντων δαφνῶν. Τὸ Πήλιον ἐξεγέρθη πάνοπλον κραδαίνον τυραννοκτόνον μάχαιραν. Ἡ χαρκαυγὴ τῆς ἐλευθερίας ἤρξατο ἀνατέλλουσα εἰς τὰ Θεσσαλικά πεδία, καὶ ἐκεῖ ὅπου τὸ ἱππικὸν τοῦ Ξέρξου ἄλλοτε ἔβασκεν ἵνα τὸν θάνατον καὶ τὸν πανόλεθρον εὕρῃ εἰς Θερμοπύλας, ἐκεῖ, λέγομεν, σήμερον κροτεῖ τὸ ἀρματωλικὸν καρυοφύλλι! Δισχιλίαι ἐπαναστάται ὑψούντες τὴν κυανόλευκον σημαίαν ὑπὸ τὸν ἀνδρεῖον ὀπλρχηγὸν Τσέλιον κατέλαβον τὰ περὶ τὸν Βῶλον χωρία, ἐν οἷς ὀχυρωθέντες στενωῶς πολιορκουσι τὸ ἐπίνειον τοῦτο τῆς Θεσσαλίας, ἐν ᾧ οἱ τοῦρκοι περίφοβοι ἐνεκλεί-

σθησαν ἐρηπτικῶς. Κατὰ τῶν προμάχων τῆς ἐλευθερίας ἐξεπέμφθησαν ἐκ Λαρίσσης τρία τάγματα μετὰ πυροβολικοῦ, ἅτινα ὅμως οἱ ἥρωες τοῦ Πηλίου αἰσχυρῶς ἔτρεψαν εἰς φυγὴν διὰ τῶν πυρῶν τοῦ Σασεπῶ. Ἡ μάχη διήρκεσεν ὀκτὼ ὥρας, καθ' ἧς οἱ μαχηταὶ τῆς ἐλευθερίας νήστευσι καὶ ἀνευ ὕδατος ἐμαχέσθησαν μετὰ παραδειγματικῆς καρτερικότητος, ξιφῆρεις δὲ ἐξορμήσαντες τῶν προχείρων χαρακωμάτων ἔτρεψαν εἰς πανικὴν φυγὴν τοὺς ἔχθρους, ἐξ ὧν ἔπεσον πληγωμένοι καὶ φονεμένοι διακόσιοι δύο καὶ εἰς βέης, οὕτινος τὴν κεφαλὴν ἀπεκόμισαν οἱ φεύγοντες Τοῦρκοι εἰς Λάρισσαν. Ἐκ τῶν ἡμετέρων ἐπληρώθη εἰς, καὶ οὗτος ἐκ πυρσοκροτήσεως τοῦ ὅπλου του. Ζήτω τὸ ἔθνος!!

— Αἰ, πῶς σοῦ φαίνεται. Ἀκουσε τώρα καὶ τὸ ἄλλο.

«Νέα ἄθλα Θερμοπυλῶν καὶ Σαλαμίνος ἔχομεν ν' ἀναγγείλωμεν εἰς τὸ Πανελλήνιον.

«Σφοδρῶς πάλλομεν τὴν καρδίαν καθ' ἣν στιγμὴν χαράττομεν τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμάς, καὶ τίς τῶν Ἑλλήνων δὲν θὰ συγκινηθῇ μέχρι δακρύων, ἀκούων, ὅτι ἡ ἡρωικὴ θυγάτηρ καὶ γνησία τῆς Ἑλλάδος Κρήτη, ἐμουτζούρωσε καὶ πάλιν τοὺς ἀγαρηνοὺς.

«Ἡ θεία εὐδοκία ἡ εὐαγγελίζουσα τὸν ἑλληνισμόν, ἔσπεψε καὶ πάλιν τὰ ἑλληνικὰ ὅπλα δι' ἀμαράντου δάφνης.

Ἐν μύρτῳ κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω, ὥσπερ Ἀρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,

«βουλευτὰς, οἱ διάδρομοι τοῦ βουλευτηρίου βρίθουσιν ἀπὸ στόματὰ ἀνοικτὰ καὶ αὐτὰ ἀνοιχτότερα εἰς ὑποδοχὴν βαβυλωνίας ὅλης διαδόσεων.

Ἐδῶ σχεδιάζονται ὑπουργεῖα ἐκ τοῦ προχείρου καὶ δίδονται πλείοτεροι λόγοι τιμῆς ἢ χειῖρες θερμαί, ἐκεῖ καταρτίζονται αἱ ἐπιτροπαὶ καὶ προκειμένου περὶ τοποθετήσεως τοῦ κυρίου Πετσάλη, «ὅπου θέλετε βάζατέ τον, λέγει τις, εἶνε εἰδικὸς δι' ὅλα.»

Οἱ σπουδαῖοι ἀσχολοῦνται εἰς τὴν μῆπω ἐμφάνισιν τοῦ Τρικούπη καὶ σχολιάζουσι τὴν ἐπὶ τοσοῦτον παράτασιν τῆς διαμονῆς του εἰς τὰνάκτορα, ὅπερ πολλὰ συμπεράσματα γεννᾷ εἰς τοὺς ἐγκεφάλους των, διὰ τὰ ἴδητε αὐριον, ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, καὶ εἰς τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων μας, ὡς αὐθεντικὰς εἰδήσεις ἀναγεγραμμένα ἢ καὶ διὰ τοῦ τηλεγραφικοῦ σύμματος ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη ὡς τοιαῦτα μεταδιδόμενα.

— Ὁ βασιλεὺς θὰ ζητῇ ἀπὸ τὸν Τρικούπη ν' ἀναγνωρίσῃ τὰ Διατάγματα Του.

— Ὅχι, θὰ ζητῇ πρόγραμμα τῆς ἐξωτερικῆς του πολιτικῆς.

— Ὅχι, θὰ θέλῃ νὰ προφυλάξῃ τὸν Κουμουνδοῦρον ἀπὸ τὸ Δικαστήριον.

— Τὸν Κουμουνδοῦρο δὲν τὸν μέλει, διότι ἔχει τὰς Δυνάμεις μαζί του καὶ θὰ τὸν ὑποστηρίξουν σὲ μὴ τέτοια περίστασι.

— Εἴμπορεῖ νάχῃ χίλιας Δυνάμεις μαζί του, ἀλλὰ τοῦ λείπουν αἱ δυνάμεις—προφθάνει νὰ εἴπῃ διερχόμενος ἐκεῖθεν ὁ πανταχοῦ παρὼν Ῥάλλης.

*

Ἐπὶ τέλους εἶχεν ἀρχίσει ἡ συνεδρίασις ὅτε ἐπεφάνη καὶ ὁ περιμένόμενος Μεσσίας Τρικούπης ὁ ὑπουργειοφάγος, ὅλος γέλιος, ὅλος χαρὰ, ὅλος λάμψι. Καταφανῶς

ἀντίθεσιν παρίστα ἡ φυσιογνωμία τοῦ πεπτωκότος πρωθυπουργοῦ, νεκροῦ μᾶλλον ἢ ζώντος μορφήν ἐμφαίνοντος κατ' αὐτὰς, καὶ διηνεκῶς κύπτοντος τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὸ βάρος τῆς οἶδε τίνος συλλογῆς.

Τὰ πάντα τέλος περιάγουσι ζωντανὴν τὴν ὑπουργικὴν κρίσιν, παντοῦ κύκλοι, παντοῦ φῆμαι, παντοῦ σχόλια.

Μόλις ἐφάνη ὁ Τρικούπης καὶ οἱ περιεργότεροι ὡς πελαργοὶ συνεσπειρώθησαν περὶ αὐτόν, ὅστις τοὺς πάντας προφθάνει, εἰς ὅλους ἀπαντᾷ, μὲ ὅλους ὀμιλεῖ, μὲ ὅλους γελᾷ καὶ, ἡ στάσις του, οἱ λόγοι του, τὸ ὕφος του ἔχει κἄτι τι τὸ πρωτοφανές, μυρίζει χαρτοφυλάκιον, μυρίζει κἄτι περισσότερον ἀκόμα... μυρίζει **αἷμα** λέγουσιν μερικοὶ, θὰ τὸν φάγῃ τὸν Κουμουνδοῦρον· τὸ ἔθεσεν ὡς ὅρον εἰς τὸν βασιλεῖα· τῷ βαλε ἀπόφασιν.

Καὶ νομίζεις ὅτι εὐρίσκεισαι εἰς αἰθουσαν χρηματιστηρίου ὅπου οἱ λύκοι τοῦ λαοῦ πυρετωδῶς καταγίνονται εἰς τὴν ἐκ τοῦ προχείρου διαρρύθμισιν τῶν συναλλαγῶν των. Καὶ ὅλοι φαίνονται εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν ὀμιλίαν, τὴν ὁποίαν ὅλοι ἀπ' ὀλίγον κάμουν κατ' ἰδίαν μὲ τὸν μέλλοντα Πρωθυπουργόν. Καὶ ὁ Καλλιφρονᾶς χαμογελᾷ καὶ ὁ Τριγγέτας ἐλπίζει καὶ ὁ Βουδοῦρης μένει ἡσυχος καὶ ὁ Πετσάλης δὲν ἀπελπίζεται καὶ ὁ Κανάρης προσδοκᾷ καὶ ὁ Κοντόσταυλος περιμένει καὶ ὁ Μεταξᾶς ἀνυπομονεῖ καὶ μόνον ὁ Λομβάρδος δὲν ἀνησυχεῖ καὶ μόνον ὁ Ῥάλλης δὲν ταρασσεται καὶ μόνον ὁ Καραϊσκάκης δὲν φοβεῖται· τοὺς τρεῖς τούτους δυνάμει ἀπὸ τοῦδε νὰ τοὺς ὀνομάσω **ὑπουργοὺς**. Τί καλὰ ἂν εἴχαμε καὶ ὀφυπουργεῖα, τί οἰκονομία φίλων καὶ εἰδικότητων!

Ἦδη ὁ βουλευτὴς Βώλου κ. Γεωργιάδης δυνάμει 118 ψήφων εἶχεν ὀνομασθῇ ἀντιπρόεδρος καὶ ὁ Κουμουνδοῦρος μετὰ τῶν σπανῶν του εἶχεν ὑπάγει εἰς κηδεῖαν, ἀλλ' ὁ Τρικούπης—Βουλὴ παρέμεινεν καὶ ἄνευ τοῦ **Πικροτάτου** καὶ μὲ ὀλίγον πεπὲρι Δουζίνα, ὅπερ ὅμως ὁ

ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην,
ἰσονόμους Ἀθηναίους ἐποίησάτην.

«Καὶ λοιπόν· πλοιάρια ἱστιοφόρα φέροντα ἀνδρομάχους ἤρωας εἰς Κρήτην πρὸς ἀποβίβασιν, συνεληφθήσαν ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐκφέροντα ἀνδρας πανόπλους εἰς τὰ ἡρωικά τῆς Κρήτης παράλια χάριν ἀποβιβάσεως.

«Τοὺς ἀνδρας τούτους καὶ πλοῖα περίπολοι θωρηκτὰ τῶν τούρκων, δύο τὸν ἀριθμὸν προσβαλόντα ἐν τῇ ἀκροθαλασσίᾳ τῆς ἀποβιβάσεως, ἤρξαντο ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ τοῦ κατ' αὐτῶν συνεχοῦς πυροβολισμοῦ δι' ὀπισσοτόμων πυροβόλων.

«Ἀλλ' οἱ ἐν τῇ ξηρᾷ ἤρωες ἐπὶ τῶν ἀπορρώγων βραχῶν ὀχρωθέντες ἤρξαντο τοῦ καταπυροβολεῖν φόρον καὶ τρόμον πνέοντες κατὰ τῶν ἀγρίων ἀγαρινῶν, ὧν ἕνεκα τραπέντων τῶν θωρηκτῶν εἰς αἰσχίστην φυγὴν, ἐγένετο ἀνέτως ἡ ἀποβίβασις τῶν νικηφόρων μαχητῶν.

«Δύναται τις εἰπεῖν, ὅτι τὸ συμβῆν ἦτο **πειζοαναμαχία** τις πρωτοφανὴς εἰς τὰ χρονικά τοῦ καθ' ἡμᾶς αἰῶνος.

«Ὁ θεὸς στέφει τὰ ὅπλα τὰ ἑλληνικά, ἡ δὲ Εὐρώπη ἀπέναντι τῶν νέων τούτων κατορθωμάτων τοῦ ἡρωϊσμοῦ ἀδύνατον νὰ μὴ συγκινηθῇ! Ζήτω τὸ ἔθνος!»

— Αἱ καλὰ, καὶ τί βρίσκεις τὸ γελοῖον εἰς αὐτά; Ὁ γράφων εἶνε ἐνθουσιασμένος. Εἶναι δημοσιογράφος.

— Μὰ εἶνε πράγματα αὐτὰ διὰ τὰ γράφονται;

— Γὰρ νὰ σοῦ πῶ. Πλήρωσες τὴν πεντάρκα τοῦ μαγκῆς; — Μαγκῆς! Μάγκας κάθασαι σὺ τόρα καὶ τηρᾷς ἐνῶ ἡ πατρίς χάνεται;

— Γι' αὐτὸ φώναζε ὁ φουκαρᾶς.

— Τί τοῦ λέγω γῶ, καὶ τί μοῦ ψάλλει 'κεῖνος.

— Καὶ τέλος, τί θέλεις νὰ πῇς;

— Θέλω νὰ πῶ, μ' αὐτὰς τὰς ἀηδίας γινόμεθα ρεζίλιδες τοῦ κόσμου. Εἶνε δημοσιογραφία αὐτὴ ποῦ ἔχουμε; Ἀλλὰ δὲν πταῖουν αὐτοὶ ποῦ τὰ γράφουν, ἀλλ' ἡμεῖς ποῦ πληρώνουμε γιὰ νὰ διαβάζωμε τὰ σαλιαρίσματά των.

— Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ, διεγείρουν καὶ αὐτὰ τὸν ἐθνικὸν ἐνθουσιασμόν.

— ὦ, ἀδελφὲ, δὲν μᾶς ἀφίνεις κάτω μὲ τὰς ιδέας σου!

Τὴν ὥραν ἐκείνην φωναὶ ἠκούσθησαν ἐξωθεν. Αὐθωρεῖ πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ ἐν τῷ καφενείῳ ἠγέρθησαν καὶ μετὰ θορύβου ἐδραμον εἰς τὰς θύρας. Ὁ πτωχὸς καφεπώλης ἐν τῇ γενικῇ ἐξόδῳ καταλήφθη ὑπὸ ἀπελπισίας καὶ διερρηγνύετο κραυγάζων:—Ἡσυχία, παιδιὰ, καθίστε, κύριοι, δὲν εἶνε τίποτα! Ἀλλὰ μάτην, ἡ φωνὴ του ἦτο φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ἐν μιᾷ στιγμῇ τὸ καφενεῖον ἐκενώθη, ἐπὶ δὲ τῶν τραπεζῶν θέαμα σπαρκατικὸν ἐπληρῆτε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀτυχοῦς δ.ε.υ.θ.α.ποῦ, διότι οἱ εὐγενεῖς πελάται αὐτοῦ εἶχον ἐγκαταλείπει ἀπλήρωτα ἐν γένει τὰ ποτά των, ἐφ' ὃ καὶ ἤρξατο ζωντορὰ λογομαχία μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ὑπηρετῶν του.

— Χίλιας φορὰς σὰς εἶπα, ἐβόα, νὰ μὴ ἀφίνετε σὲ

Ῥηγόπουλος καὶ ὁ Ῥάλλης τὸ κατέπιον χωρὶς καθόλου νὰ καῶσιν, ἐψήφισεν εἰς πρώτην ἀνάγνωσιν τὴν προσθήκην ἀρθροῦ εἰς τὸν κανονισμὸν τῆς Βουλῆς περὶ τοῦ ἐφόρου τῆς βιβλιοθήκης τῆς καὶ ἦτον αὕτη ἡ πρώτη νομοθετικὴ πράξις τῆς, ὁ **μάρτης** τῆς, πράξις καλὴ καὶ ἀρχὴ καλὴ.

Νάτος.

ΩΔΕΙΟΝ.

Εἶμαι ἐκ τῶν ὀλίγων ἐκείνων παρ' ἡμῖν, οἵτινες ἀληθῶς τρέφουσιν ἔρωτα πρὸς τὴν μουσικὴν, διότι οἱ πλεῖστοι ἀγαπῶσιν αὐτὴν, ἀλλὰ τὴν ἀγαπῶσι μᾶλλον, ἵνα μὴ λογίζωνται ἄμουσοι ἢ ἀνίκανοι νὰ τὴν κατανοήσωσι. Δύω περιπαθεῖς μουσικοὶ τόνοι ἐγείρουσιν ἐν ἐμοὶ τὸσον ἐνθουσιασμὸν, συγκινοῦσι τὸσον τὴν ψυχὴν μου, ὅσον οὐδὲ οἱ ὠραιότεροι τῶν ὀφθαλμῶν, ὅσον οὐδὲ οἱ φλογερώτεροι ποιητικοὶ στίχοι, οὐδὲ οἱ γλαφυρώτεροι πίνακες ζωγράφου.

Καὶ διὰ τοῦτο ὅπου ἐν τῇ πτωχῇ ἐν Μούσαις πόλει ἡμῶν παρουσιάζεται ποτε εὐκαιρία μουσικῆς ἀπολαύσεως, τρέχω ἐκ τῶν πρώτων καὶ διὰ τοῦτο πολλάκις ἐνησχολήθην μὲ τὸ Ὠδεῖον καὶ διὰ τοῦτο πολλάκις ἴσως θὰ ἐνασχοληθῶ.

Μετὰ μεσημβρίαν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐδόθη ὑπὸ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τοῦ Ὠδείου, ἐν εἵδει ἐξαμήνων ἐξετάσεως, συναυλία ὁργανικὴ καὶ φωνητικὴ.

Βεβαίως δὲν πρέπει ν' ἀποδίδῃ τις μεγάλην σημα-

σίαν εἰς τὴν ἐν τοιαύταις στιγμαῖς ἐπιδεικνυμένην πρόοδον διότι πρὸ πολλῶν δεκάδων ἡμερῶν ἴσως ἀρχεται ἡ ἐν τοῖς ἐκτελουμένοις τεμαχίοις ἀσκήσις, ἀλλ' ὅπως δὴ ποτε δύναται νὰ διαγνώσῃ ὅποια τις ἐργασία γίνεται ἐν τῷ ἰδρύματι αὐτῷ.

Ἀπὸ τοῦ μικροσκοπικοῦ υἱοῦ τοῦ κ. Βολονίνη μέχρι τῆς κατὰ τε πλάτος καὶ μήκος μεγάλης δ. Ἰωαννίδου, πάντες καὶ πᾶσαι εὐηρέστησαν.

Ἦγεῖτο ἡ τὴν μορφήν ἀτυχῆς κ. Βέσσελ, τῆς ὁποίας εἶναι γνωστὴ πλέον ἡ ἐκτακτος μουσικὴ ἐπίδοσις. Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐννοήσω τί ἤθελεν αὕτη, λαβοῦσα πρὸ ἐτῶν ἤδη τὸ μουσικόν της δίπλωμα, μέσω τῶν μαθητευομένων τοῦ Ὠδείου. Φαίνεται, ὅτι ὑπάρχει καὶ τάξις ἐπιτίμων μαθητῶν! Ἐψάλλε μὲ πολλὴν τέχνην καὶ συγκίνησιν ἄσμα θούριον γαλλιστί. Ἡ ἀντίζηλος αὐτῆς τὴν φωνήν, ἡ ὁποία μέλλει ἴσως νὰ διαμφισβητήσῃ αὐτῇ τὰ πρωτεῖα, Κλεοπάτρα ἢ Χαρίκλεια, δὲν ἐνθυμοῦμαι καλῶς, Ἰωαννίδου, ἐπέδειξε πολὺ θάρρος καὶ φαίνεται, ὅτι ἔχει ζῆλον μέγαν, δυνάμενον κατὰ καλὸν νὰ συνεισφέρῃ εἰς τὸν στενὸν τῶν καλλιτεχνῶν μας κύκλον, ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τῶν δυνάμενων. Ἐψάλλεν ἰταλίστι περιπαθὴ romance τὸ "Oreiron, τὸσον ἐπιτυχῶς, ὥστε πολλὰ περὶ αὐτῆς ὄνειρα ἠδύνατό τις νὰ πλάσῃ.

Ὁ χαριέστατος υἱὸς τοῦ κ. Στεφάνου ὅσον εὐεידῆς τὴν ὄψιν, τὸσον περιπαθὴς καὶ ἀκριβὴς βιολογίστας, κατεχειροκροτήθη, καὶ ἰδίως ἀπὸ τὰ πολλὰ καὶ εὐμορφα ἐκεῖ κορίτσια, δὲν ἀναλαμβάνω ὅμως τὴν εὐθύνην νὰ εἶπω διὰ ποῖαν ἐκ τῶν δύο του ιδιοτήτων.

Περὶ μόσχων καὶ ἀρνίων μὴ ἔχων καμμίαν ἐντύπωσιν εἰς τὴν μνήμην μου, τελειόνα συντομώτατα εἰς τὴν μικρὰν, χαρίεσσαν Βλαχάνην, τῆς ὁποίας ἡ φωνὴ ἐξέρχεται καθαρὰ, ἀπρόσκοπτος καὶ γλυκυτάτη.

Ἐκ τοῦ ὅλου ἔμεινα εὐχαριστημένος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ὅλου πάλιν ἠννόησα ὅτι ἐπιπολαιότης ἄκρα διέπει τὰ τῆς διευθύνσεως. Ἄλλοτε ὅμως περὶ τούτου.

Γ. Γ. Εἰς τὸν γλυκὺν νέον τὸν μανθάνοντα τὸ βιολογιστὴν, συνιστῶ ν' ἀφίγῃ τὰ αὐτὰ, τὴν μύτην καὶ τὰ φρύδια του ἡσυχά ὅταν παίζῃ, διότι ἀντὶ νὰ φαίνεται, ὅτι συγκινεῖται ἀπὸ τὴν μουσικὴν, ὅπερ θέλει νὰ κατορθώσῃ, φαίνεται, ὅτι δὲν ἐννοεῖ τὰ γέλοια, τὰ ὅποια γεννοῦν αἱ προσωποκινήσεις του αὐταί.

Μάρτος.

ΤΟ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» ΕΝ ΛΟΝΔΙΝῳ

Λονδίνον, 2 Μαρτίου 1882.

Palace of Westminster.

House of Commons.

Ὁ Ἀγγλος ἔχει τὰ ἐλαττώματά του καὶ τὰς ιδιοτροπίας του. Ὁρεῖλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι εἶναι παράδοξος εἰς τὸν κοινωνικὸν του βίον, εἰς τὰς θεμελιώδεις ιδέας του, εἰς τοὺς τρόπους του ἐν γένει. Εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ παγερός ὁργανισμὸς του εἶναι ἀρκετὰ καλὸς βράχος

τέτοιαις περιστάσεσι νὰ ἐγκρίνῃ κἀνείς ἐξω' νὰ πιάνετε τῆς πόρταις. Ὅριστε τώρα. Ποιὸς θὰ πληρώσῃ ὅλα αὐτὰ τὰ κανόνια...

Καὶ ἀπήντουν ἐκεῖνοι:

— Τί νὰ σοῦ κάμωμε 'μεῖς; Δὲν ἀκούς; ἔρχεται διαδήλωσις!

— Διαδήλωσις; Σκυλιὰ, τὰ τραπέζα, τὰς καρέκλας, τρέξετε, θὰ μᾶς τὰ σηκώσουν ὅλα.

Ἐν τούτοις ἡ ἐρχομένη διαδήλωσις εἶχε φθάσει πρὸ τοῦ καφεψείου.

Ἦγοῦντο αὐτῆς, ὡς σύνθητες, οἱ μάγκες τοῦ Ὁρολογίου καὶ οἱ λοῦστροι τῶν Χαυτειῶν, τούτων δὲ εἶποντο οἱ Πλακιδῶτες καὶ οἱ Ψυριῶτες ἀναμῖξ μετὰ κλητῆρων, τοῦθ' ὅπερ ὑπεδήλου, ὅτι ἡ διαδήλωσις εἶχεν ἐπίσημον χαρακτῆρα.

Ἦτο, ὡς ἔλεγον τότε, τεχνικὴ, τῇ ὑποδαυλίσει τῆς κυβερνήσεως, ὅπως ἐκκαύσῃ τὸ ἐθνικὸν αἶσθημα, ἐφ' ᾧ μεταξὺ τῶν ζητωκραυγῶν ἠκούοντο καὶ αἱ προτρεπτικαὶ φωναὶ τῶν κλητῆρων. — Φωνὴ παιδιὰ δύνατ', ὅσο πέρνει!

— Ζήτω ὁ πόλεμος, ζήτω ὁ πόλεμος!

— Στὸ παλάτι, ἐμπρὸς στὸ παλάτι!

— Ὁχι, ἀπ' ἐδῶ, στὴν ἀγγλικὴ πρεσβεΐα!

— Στοῦ πρωθυπουργοῦ!

— Λόγο, λόγο!

(ἀκολουθεῖ).